

Referat: Actele de bravura ale viteazului Spartacus

În Apulia, în piemontul lui Garganus, sclavii comandați de Crixos sunt învinși, însuși Crixos este ucis în luptă (72 î.e.n.). Spartacus nu reușește să-l mai ajute pe Crixos, caruia îi organizează funeralii mărețe, probabil spre a-și apropia resturile oastei sale, dar ajunge oastea consulară, careia îi da câteva lovituri îndrăznețe, desprinzându-se de ea. Spartacus porneste hotărât spre nord, străbate, cu o rapiditate ce amintea campaniile lui Hannibal, Lucania, Samnium, Picenum și ajuns la Mutina, în Galia Cisalpină, zdrobeste armata guvernatorului local, însă, cu toate că drumul alpin era de-acum deschis, răscolit, probabil de teama de a nu aborda dificila traversare și la presiunea țăranilor liberi din oaste, se întorc spre sud pe un drum paralel cu cel pe care veniseră. În Picenum, Spartacus înfrânge armatele consulare și-și mărește oastea la peste 100 000 de oameni.

Știrea despre dezastrul ostilor lui Lentulus și Poplicola și traversarea Picenumului, aflat în dreptul Romei, combinate cu zvonul despre intenția răscolitelor de a asedia Roma, declanșează spaima în oraș. Pretorului Marcus Licinius Crassus, militar distins în vremea lui Sulla, i se încredințează, de către senat, puteri excepționale (proconsulare), odată cu zece legiuni. Înainte de campanie, pentru a-și disciplina armata, în afara de alte măsuri excepționale, Crassus supune decimării (aplicarea pedepsei capitale unuia din zece) o întreagă cohortă, în vazul tuturor legionarilor. Cu toate aceste măsuri, Crassus suferă inițial înfrângeri, ceea ce-l determină să ceară rechemarea lui Marcus Licinius Lucullus din Orient (această comandă campania contra lui Mitridate) și a lui Cnaeus Pompeius din Hispania, unde era angajat în luptele contra lui Sertorius. Între timp, Spartacus își continuă înaintarea spre sud și intra în Bruttium (varful peninsulei), intenționând să traverseze strâmtoarea Messina în Sicilia.

Pierzând, însă, sprijinul piratilor cilicieni, care-și retrag promisiunea, ratând și încercarea de a efectua traversarea pe plute (irealizabilă în condițiile în care propretorul Siciliei, Caius Verres, fortificase coastele), Spartacus se întoarce spre ieșirea din Bruttium în intenția de a atinge malul Adriaticii. Dar Crassus, sesizând importanța izolării armatelor răscolitelor, ordonase săparea unui imens sant care, întinzându-se de la Marea Tireniană la Marea Ionică (Golful Tarentului), le tăia retragerea, într-o noapte furtunoasă a iernii (din anii 72-71 î.e.n.), Spartacus reușește totuși, astupând cu pământ și crengi o bucată a santului, să spargă încercuirea și se îndreaptă spre Calabria. Cursul evenimentelor îi demonstrase încă o dată că nu s-ar fi putut menține în Italia, încât, mai hotărât ca oricând, lua drumul spre Brundisium, pentru a traversa Adriatică, în Grecia. Nu renunța la intenție nici când noi divergente apar în tabără, nici când acestea duc la separarea unei părți din ostile sale (dealtfel oastea dizidentă, comandată de Castus și Grannicum, este zdrobită de legiunile lui Crassus). Din acest moment, Crassus grabeste cursul războiului, spre a lichida răscoala înainte de sosirea lui Lucullus și a lui Pompei, Lupta decisivă se angajează la Silarus; ea era decisivă o simțiseră toți. Spartacus își străpunsese calul cu sabia: "De vom învinge vom mai găsi mulți cai buni, dar de vom fi înfrânți n-am nevoie nici de calul meu".

Dominat de importanța momentului, Spartacus comite unica sa greșeală, majoră, luând pe cont

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

propriu lupta directa cu Crassus, ia care incearca sa ajunga, neglijindu-si, in acest fel, obligatiile de comandant. Cade eroic in lupta, dupa ce ucide doi centurioni si zeci de osteni romani. Armata sclavilor, dezorganizata si risipita de panica, nu mai era decat o prada usoara pentru legiunile lui Crassus in ajutorul caruia soseste si Pompei. Avand o participare mai mare la "vanatoarea" de sclavi ce urma, acesta-si atribui meritul principal in inabusirea rascoalei. De la Capua la Borna, drumul fu flancat cu crucile celor 6000 de sclavi rastigniti, Crassus fu incununat (cununa de laur) si, pentru a atenua gelozia lui Pompei, ii conferi acestuia consulatul (in colegialitate cu el), pentru anul 70 i.e.n., organiza triumful pentru lichidarea miscarii lui Sertorius si oferi un ospat grandios (zece mii de meseni). Cei doi consuli isi pastrara, insa, armatele.

Rascoala lui Spartacus, a carei amintire era inca deosebit de vie, provoca si alte schimbari chiar in structurile republicane. Astfel, deoarece spre deosebire de rascoalele anterioare lui, Spartacus nu urmarise profitul sau personal (cum a fost organizarea de tip monarhic din Sicilia), ci eliberarea sclavilor (nu, insa, prabusirea institutiei sclavajului, ci numai libertatea oamenilor sai), precum si datorita intinderii rascoalei, care arata limpede ineficienta si pericolul mentinerii muncii servile generalizate, romanii incep sa arendeze loturi din marile latifundii unor oameni liberi, fapt care duce la atribuirea unui nou sens mai vechiului termen de "colonus". Totodata, ineficienta initiala a autoritatilor romane contra rasculatilor lui Spartacus si sprijinul acordat acestuia de taranii liberi, mai ales din randul aliatilor italici, determinara pe cei doi consuli, Pompei si Crassus, sa abroge legislatia lui Sulla, restaurand drepturile triburilor (prin comitiile tribute) si ale tribunilor plebei, functia de cenzor si drepturile cavalerilor in conducerea tribunalelor (dar alaturi de senatori).

Un alt efect al rascoalei lui Spartacus s-a manifestat pe plan naval. Pentru ca putin lipsise ca Spartacus sa-si treaca ostile, cu ajutorul piratilor, in Sicilia, fapt ce ar fi prelungit foarte mult reprimarea rascoalei, precum si pentru ca marile, in intregime, devenisera extrem de primejdioase prin cresterea pirateriei, Pompei primeste insarcinarea si, prin legea propusa de tribunul Aulus Gabinus (Lex Gabinia), puteri extraordinare (imperium maius) proconsulare (in 67 i.e.n.) in actiunea de desfiintare a pirateriei. in cateva luni, utilizand 500 de corabii si urmand un plan iscusit (impartise Mediterana in 30 de "arondismente") curata marea de pirati si distruse principala lor baza de operatiuni - cetatile fortificate ciliciene. Rascoala lui Spartacus avu, deci, pe mai multe planuri, urmari in concentrarea eforturilor militare ale Romei, inclusiv in Orient, unde Lucullus infranse pe Tigranes al II-lea, in 69 i.e.n., iar Pompei pe Mitridate al VI-lea, reorganizand, in 63 i.e.n., Armenia, regatele Pontului si Bithyniei (acesta lasat Romei testamentar de regele Nieomodes al III-lea, inca din 74 i.e.n.) Cilicia si Siria si transformand Cappadocia, Iudeea si Osrhoen in regate clientelare.